

โครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตผลิตภัณฑ์ยางเพื่อใช้ในการขยายกำลังการผลิต/ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรการผลิต ภายใต้โครงการแก้ไขปัญหาทางพาราทั้งระบบ ปี 2557 (ฉบับปรับปรุง)

1. หลักการและเหตุผลความจำเป็น

อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งในแง่การจ้างงานและสร้างรายได้จากการส่งออกให้กับประเทศเป็นจำนวนมาก โดยไทยเป็นผู้ผลิตยางพารามากเป็นอันดับ 1 ของโลก ในปี 2556 ไทยผลิตยางพาราได้ 4.17 ล้านตัน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าไทยจะเป็นผู้ผลิตยางพาราได้มากเป็นอันดับ 1 ของโลก แต่ส่วนใหญ่ไทยยังส่งออกรูปยางพาราในรูปของยางแปรรูปขั้นต้น เช่น ยางแท่ง ยางแผ่น และน้ำยางข้น ถึงร้อยละ 88 ของปริมาณการผลิตยางพาราทั้งหมด และส่วนที่เหลือเพียงร้อยละ 12 นำมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางเพื่อใช้ในประเทศและเพื่อการส่งออก จึงไม่ทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มที่ควร โดยอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางที่มีการใช้ยางมากที่สุดคือ ยางล้อที่ใช้ยางพารามากถึงร้อยละ 67 รองลงมาคือ ถุงมือยาง และเส้นด้ายยางยืด ซึ่งใช้ยางพาราร้อยละ 14 และ 13 ตามลำดับ (รายละเอียดโครงสร้างอุตสาหกรรมยางพาราของไทยตามเอกสารแนบ 1)

ในปัจจุบันปริมาณการผลิตยางพาราในตลาดโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยอัตราการเติบโตของปริมาณการผลิตยางพาราเพิ่มขึ้นมากกว่าอัตราการเติบโตของปริมาณความต้องการใช้ ซึ่งปริมาณการผลิตและปริมาณการใช้ยางพาราที่ไม่สมดุลกันนี้ ส่งผลให้ราคายางพาราในตลาดโลกรวมถึงราคายางในประเทศลดลง และมีความผันผวนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปลายปี 2554 อย่างไรก็ตาม ในช่วงต้นปี 2555 รัฐบาลได้ดำเนินโครงการพัฒนาศักยภาพสถาบันเกษตรกรเพื่อรักษาเสถียรภาพราคายาง โดยรับซื้อยางจากเกษตรกร แต่ปริมาณยางที่รับซื้อยังมีปริมาณน้อยเมื่อเทียบกับอุปทานทั้งหมดในประเทศ จึงไม่สามารถพยุงราคาให้สูงขึ้นได้ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องพิจารณาหาแนวทางใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนจากปัญหาราคายางตกต่ำและผันผวนให้เกษตรกรและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ ซึ่งการเพิ่มปริมาณการใช้ยางพาราในประเทศด้วยการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลาย เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้เกิดขึ้นในประเทศ จะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะรองรับปริมาณผลผลิตยางที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จะให้เกิดความสมดุลระหว่างอุปทานและอุปสงค์ยางพาราในตลาด ซึ่งจะส่งผลให้ราคายางลดความผันผวนและมีเสถียรภาพมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การแปรรูปอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายในประเทศยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร จากการวิเคราะห์ปัญหาของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางของไทยพบว่า อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางของไทย ทั้งในส่วนของการผลิตจากยางแห้ง เช่น ยางล้อ ผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ในชิ้นส่วนยานยนต์ ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรม ฯลฯ และผลิตภัณฑ์จากน้ำยางข้น เช่น ถุงมือยาง ถุงยางอนามัย เส้นด้ายยางยืด ฯลฯ ปัญหาที่สำคัญ คือ ปัญหาด้านการผลิต ซึ่งเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่ใช้ยังเป็นเครื่องจักรเก่าและล้าสมัย ประสิทธิภาพต่ำ ทำให้ผลิตภัณฑ์ยางที่ผลิตได้มีคุณภาพต่ำ และมีต้นทุนการผลิตที่ไม่สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล นอกจากนี้เครื่องจักรและเทคโนโลยีที่ใช้การผลิตส่วนใหญ่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศและมีการลงทุนสูง (รายละเอียดการวิเคราะห์ Swot Analysis ตามเอกสารแนบ 2) ซึ่งผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยางส่วนใหญ่ของไทยยังเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งมีเงินลงทุนต่ำ (รายละเอียดจำนวนผลิตภัณฑ์ยางไทยตามเอกสารแนบ 3) ดังนั้น การดำเนินโครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยางเพื่อขยายกำลังการผลิต/ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรการผลิต จึงเป็นเรื่องที่จำเป็นต้องดำเนินการ ซึ่งหากไม่ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิตเพื่อปรับปรุงคุณภาพของผลิตภัณฑ์ยางอย่างเร่งด่วนแล้ว จะทำให้ไทยเสียโอกาสและสูญเสียความสามารถในการแข่งขันให้กับประเทศคู่แข่งได้

2. วัตถุประสงค์ของโครงการ

สนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อใช้ในการขยายกำลังการผลิต/ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรการผลิต ณ ที่ตั้งเดิม หรือที่ตั้งใหม่ ให้แก่ผู้ประกอบการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางขึ้นปลายน้ำ วงเงิน 15,000 ล้านบาท โดยรัฐบาลชดเชยดอกเบี้ยให้แก่ผู้ประกอบการร้อยละ 3 ตลอดอายุโครงการ

3. เป้าหมายขอบเขตโครงการ

ผู้ประกอบการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางขึ้นปลายน้ำ ทั้งผลิตภัณฑ์ยางจากน้ำยางข้นและผลิตภัณฑ์ยางจากยางแห้ง ที่ใช้ยางพาราในประเทศ โดยเน้นการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางที่มีมูลค่าสูง เช่น ถุงมือยาง ยางยืด ยางล้อ ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรม ฯลฯ

4. วิธีดำเนินการ

4.1 คณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ และคณะรักษาความสงบแห่งชาติ เห็นชอบในหลักการโครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตผลิตภัณฑ์ยางเพื่อขยายกำลังการผลิต/ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรการผลิต

4.1.1 ให้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยการยางแห่งประเทศไทย ตรวจสอบคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ ปริมาณการใช้ยางของผู้ประกอบการว่าจะต้องมีการใช้ยางธรรมชาติมากขึ้นอย่างน้อย 4 ตันต่อปีต่อวงเงินกู้ 1 ล้านบาท จึงจะได้รับการชดเชยดอกเบี้ยร้อยละ 3 และเป็นหน่วยงานควบคุมสินเชื่อวงเงิน 15,000 ล้านบาท

4.1.2 ให้ธนาคารพาณิชย์ จัดทำบัญชีแยกประเภทธุรกรรมที่ขอกู้เงินจากโครงการนี้ออกจากบัญชีอื่น ๆ ที่ผู้ประกอบการได้กู้จากธนาคารไว้ก่อนแล้ว เพื่อการยางแห่งประเทศไทยจะได้พิจารณาชดเชยดอกเบี้ยได้อย่างชัดเจน

4.1.3 และให้สำนักงานประมาณชดเชยดอกเบี้ยของกิจการที่ได้รับอนุมัติ ตลอดอายุสัญญากู้เงิน (ไม่เกิน 10 ปี) ให้ผู้ประกอบการ ตลอดระยะเวลาโครงการ

4.1.4 ธนาคารพาณิชย์ ที่ได้ประสานงานและตกลงที่จะเข้าร่วมโครงการแล้ว

- (1) ธนาคารออมสิน
- (2) ธนาคารกรุงไทย
- (3) ธนาคารกรุงเทพ
- (4) ธนาคารทหารไทย
- (5) ธนาคารไทยพาณิชย์
- (6) ธนาคารซีไอเอ็มบี
- (7) ธนาคารกสิกรไทย

4.2 ขั้นตอนการเข้าร่วมโครงการ

4.2.1 ผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเข้าร่วมโครงการฯ สามารถยื่นใบสมัครเข้าร่วมโครงการ พร้อมแนบเอกสารหลักฐาน ได้ที่ การยางแห่งประเทศไทย ภายใน 6 เดือน นับจากวันที่เริ่มโครงการฯ

4.2.2 การยางแห่งประเทศไทย พิจารณาคุณสมบัติและรับรองผู้ประกอบการที่มีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ ลงทะเบียนเรียบร้อยแล้ว จะจัดส่งใบสมัครของผู้ประกอบการที่ผ่านการรับรองให้ธนาคารพาณิชย์ที่ผู้ประกอบการระบุพิจารณาสินเชื่อ

4.2.3 การพิจารณาสินเชื่อ ธนาคารพาณิชย์ จะพิจารณาอนุมัติสินเชื่อตามหลักเกณฑ์ปกติที่ธนาคารกำหนด ภายใน 60 วัน นับจากวันที่ได้รับใบสมัครจากการยางแห่งประเทศไทยและเอกสารครบถ้วน

/4.2.4 ธนาคาร ...

4.2.4 ธนาคารพาณิชย์จะแจ้งผลการพิจารณาสินเชื่อ และวงเงินที่อนุมัติ ให้การยางแห่งประเทศไทยทราบภายใน 15 วัน นับจากวันที่อนุมัติ

4.2.5 ผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อจะต้องทำนิติกรรมสัญญากับธนาคารภายใน 30 วัน นับจากวันที่ธนาคารอนุมัติ

4.2.6 ผู้ประกอบการต้องเบิกจ่ายเงินกู้ ภายใน 18 เดือน นับจากวันที่ทำสัญญา

4.2.7 ธนาคารพาณิชย์จะออกหนังสือรับรองการรับชำระดอกเบี้ยให้แก่ผู้ประกอบการ ภายในวันที่ 15 ของเดือนถัดไป

4.2.8 ผู้ประกอบการนำหนังสือรับรองการรับชำระดอกเบี้ยจากธนาคาร ยื่นขอรับการชดเชยดอกเบี้ยร้อยละ 3 ได้ที่การยางแห่งประเทศไทย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อขอรับเงินชดเชยคืนตามรอบระยะเวลาที่การยางแห่งประเทศไทยกำหนด

4.2.9 การยางแห่งประเทศไทยจะพิจารณาตรวจสอบปริมาณการใช้ยางของผู้ประกอบการและจ่ายเงินชดเชยดอกเบี้ยร้อยละ 3 ต่อปี ให้กับผู้ประกอบการ

4.3 ธนาคารพาณิชย์ พิจารณาความเป็นไปได้ในการดำเนินโครงการของผู้ประกอบการแต่ละราย และเมื่ออนุมัติสินเชื่อแล้ว แจ้งให้ผู้ประกอบการทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

ทั้งนี้ รายละเอียดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ มีดังนี้

4.3.1 แนวทางในการให้สินเชื่อ

- (1) การให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการโดยธนาคารพาณิชย์ทุกธนาคาร
- (2) เพื่อใช้ในการขยายกำลังการผลิต/ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรการผลิต ณ ที่ตั้งเดิม หรือที่ตั้งใหม่ ให้แก่ผู้ประกอบการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางชั้นปลายน้ำ

4.3.2 คุณสมบัติผู้เข้าร่วมโครงการ

- (1) ต้องเป็นผู้ประกอบการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางต่างๆ ทั้งผลิตภัณฑ์ยางจากน้ำยางชั้นและผลิตภัณฑ์ยางจากยางแห้ง โดยเน้นการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางที่มีมูลค่าสูง เช่น ถุงมือยาง ยางยืด ยางล้อ ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรม ฯลฯ ซึ่งการยางแห่งประเทศไทยให้การรับรอง
- (2) ต้องเป็นผู้ประกอบการซึ่งจดทะเบียนในประเทศไทยและมีผู้ถือหุ้นที่มีสัญชาติไทยมากกว่า 50% ของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว

4.3.3 ประเภทสินเชื่อ

ประเภทเงินกู้ระยะยาว Term Loan (T/L)

4.3.4 ระยะเวลากู้

ระยะเวลากู้ไม่เกิน 10 ปี (ระยะเวลาปลอดชำระเงินต้น ธนาคารพิจารณาตามความจำเป็นของธุรกิจ)

4.3.5 อัตราดอกเบี้ย

อัตราดอกเบี้ย พิจารณาตามความเสี่ยงของผู้ประกอบการ ตามเกณฑ์ที่ธนาคารกำหนด

4.3.6 ระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้

ระยะเวลาไม่เกิน 10 ปี การพักชำระเงินต้น และหรือดอกเบี้ยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของธนาคาร โดยขึ้นกับความจำเป็นของธุรกิจและความเสี่ยง (Credit risk) ของลูกค้าแต่ละราย

4.3.7 หลักประกันสินเชื่อ

- (1) หลักประกันสินเชื่อ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของธนาคาร (พิจารณาจากความเสี่ยง (Credit risk) ของลูกค้าแต่ละราย)
- (2) ผู้กู้สามารถใช้หนังสือค้ำประกันสินเชื่อจากบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) เป็นหลักประกันเสริมได้

4.3.7. เงื่อนไขอื่นๆ

การพิจารณาสินเชื่อให้เป็นไปตามระเบียบของธนาคาร

5. ระยะเวลาการดำเนินการของโครงการ

ระยะเวลาในการดำเนินโครงการ 1 ปี นับจากวันที่คณะรัฐมนตรี/คสช. มีมติอนุมัติ หรือภายในกรอบวงเงินตามที่กำหนด คือ 15,000 ล้านบาท และจะดำเนินการจนกว่าจะครบกำหนดระยะเวลาหากกรอบการใช้เงินไม่เกินวงเงิน

6. งบประมาณ/แหล่งเงิน

6.1 รัฐบาลมอบหมายให้สำนักงานงบประมาณชดเชยค่าใช้จ่ายดอกเบี้ย ให้กับผู้ประกอบการ โดยประมาณการค่าใช้จ่ายโครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยางเพื่อขยายกำลังการผลิต/ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรการผลิต วงเงินกู้ 15,000 ล้านบาท ระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้ไม่เกิน 10 ปี รวมทั้งสิ้นไม่เกิน 4,500 ล้านบาท โดยมีรายละเอียดค่าใช้จ่ายประมาณการในการชดเชยดอกเบี้ย ดังนี้

โดยรัฐบาลจะชดเชยดอกเบี้ยในปีที่ 1 – 10

ค่าใช้จ่าย	ปีที่ 1	ปีที่ 2	ปีที่ 3	ปีที่ 4	ปีที่ 5	ปีที่ 6	ปีที่ 7	ปีที่ 8	ปีที่ 9	ปีที่ 10	รวม
	FDR 6 เดือน										
ค่าใช้จ่ายประมาณการในการชดเชยดอกเบี้ย	450	450	450	450	450	450	450	450	450	450	4,500
รวมค่าใช้จ่ายดอกเบี้ย	450	450	450	450	450	450	450	450	450	450	4,500

หมายเหตุ : รัฐบาลมอบหมายให้สำนักงานงบประมาณชดเชยดอกเบี้ยของกิจการที่ได้รับอนุมัติเป็นรายปี ตลอดอายุสัญญาเงิน (10 ปี) ให้กับผู้ประกอบการ โดยค่าใช้จ่ายในการชดเชยดอกเบี้ยให้จ่ายไม่เกินความเป็นจริง

6.2 หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการชดเชยดอกเบี้ย ดังนี้

6.2.1 ผู้ประกอบการที่ได้รับสินเชื่อเพื่อปรับปรุงเครื่องจักรในโรงงาน ทุกๆ 1 ล้านบาท จะต้องมีการเพิ่มปริมาณการใช้อย่างในประเทศอย่างน้อย 4 ตันต่อปี นับจากวันที่ผู้ประกอบการแจ้งประกอบกิจการกับอุตสาหกรรมจังหวัด โดยมีเงื่อนไข ดังนี้

(1) ปีที่ 1 เนื่องจากเป็นช่วงแรกของการลงทุน จึงผ่อนปรนให้ผู้ประกอบการมีการใช้อย่างในประเทศปริมาณต่ำกว่า 4 ตันต่อปีได้ แต่ต้องไม่ต่ำกว่า 2 ตันต่อปี (50 %) โดยไม่ถือเป็นการปฏิบัติผิดเงื่อนไข

(2) ตั้งแต่ปีที่ 2 เป็นต้นไป ผู้ประกอบการต้องมีการใช้อย่างในประเทศปริมาณไม่ต่ำกว่า 4 ตัน ต่อปี (100 %)

6.2.2 การจ่ายชดเชยดอกเบี้ย ให้มีการจ่ายชดเชยดอกเบี้ยเป็นรายปี โดยให้การยางแห่งประเทศไทยเป็นผู้ตรวจสอบการใช้อย่างของผู้ประกอบการเป็นรายเดือน ตามเงื่อนไขข้อที่ 6.2.1 หากผู้ประกอบการไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อที่ 6.2.1 ภาครัฐจะไม่ชดเชยดอกเบี้ยในปีนั้น นอกจากนี้เพื่อให้มีการใช้อย่างสม่ำเสมอในแต่ละเดือน (333 กก./เดือนต่อวงเงินกู้ 1 ล้านบาท) ให้การยางแห่งประเทศไทยตรวจสอบปริมาณการใช้อย่างเป็นยอดสะสมรายเดือนด้วย หากเดือนใดปริมาณการใช้อย่างสะสมรายเดือนน้อยกว่าเป้าหมาย จะปรับลดการจ่ายชดเชยดอกเบี้ยในเดือนนั้นๆ ด้วย แม้ว่าปริมาณการใช้อย่างโดยรวมทั้งปีจะครบถ้วนตามเงื่อนไขก็ตาม

7. หน่วยงานรับผิดชอบโครงการ

7.1 กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ตรวจสอบคุณสมบัติเทคนิคของผลิตภัณฑ์ การใช้ยางของผู้ประกอบการ การชดเชยดอกเบี้ย และเป็นหน่วยงานที่ควบคุมสินเชื่อวงเงิน 15,000 ล้านบาท

7.2 ธนาคารพาณิชย์พาณิชย์ สนับสนุนสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยาง วงเงิน 15,000 ล้านบาท

8. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

8.1 อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางมีประสิทธิภาพการผลิตมากขึ้น มีโครงสร้างต้นทุนที่ต่ำลง มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น และสร้างรายได้จากการส่งออกให้กับประเทศเพิ่มขึ้น ส่งผลให้อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศขยายตัว ซึ่งจะนำไปสู่การต่อยอดในการสร้างนวัตกรรมใหม่เพิ่มขึ้น

8.2 การใช้เงินลงทุน 15,000 ล้านบาทตามโครงการฯ คาดว่าจะทำให้ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศเพิ่มขึ้น 60,000 ตัน/ปี (เงินลงทุน 1 ล้านบาท จะเพิ่มปริมาณการใช้ยาง 4 ตัน /ปี) หากจำหน่ายในรูปของยางแปรรูปขั้นต้นจะมีมูลค่า 3,600 ล้านบาท แต่หากนำมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยาง จะมีมูลค่า 7,200 ล้านบาท

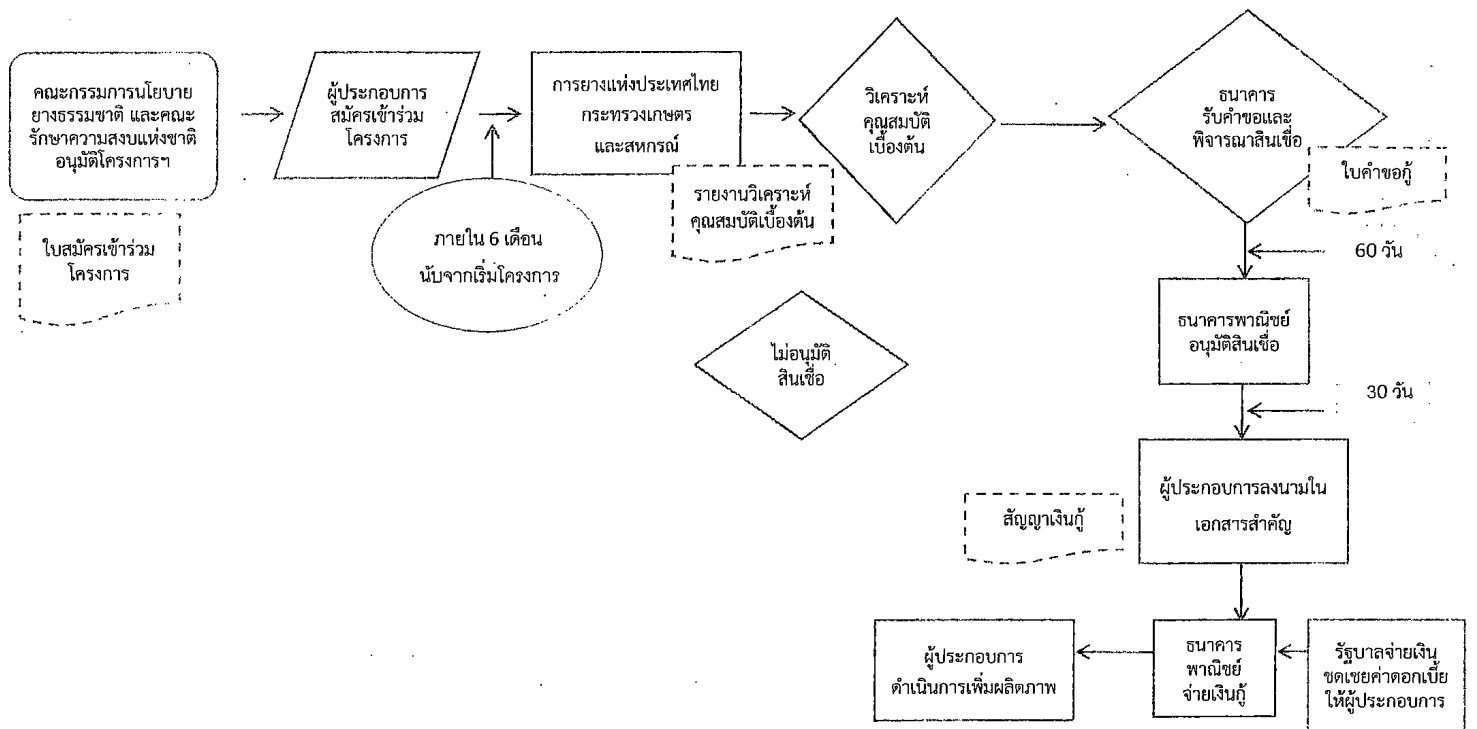
เงินลงทุน (ล้านบาท)	ปริมาณการใช้ยาง ที่เพิ่มขึ้น (ตัน)	มูลค่ายางที่จำหน่ายในรูปยางแปรรูปขั้นต้น ราคาเฉลี่ย 60 บาท/กิโลกรัม (ล้านบาท)	มูลค่าที่เพิ่มขึ้นเมื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยาง (โดยเฉลี่ยอย่างน้อย 2 เท่า) (ล้านบาท)
15,000	60,000	3,600	7,200

ที่มา : สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

8.3 ภาครัฐมีรายได้จากการเก็บภาษีเพิ่มขึ้น เช่น ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (การจ้างงานเพิ่มขึ้น)

8.4 อุตสาหกรรมสนับสนุนและอุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศเกิดการขยายตัว เช่น อุตสาหกรรมสารเคมี สี แม่พิมพ์ เส้นลวด

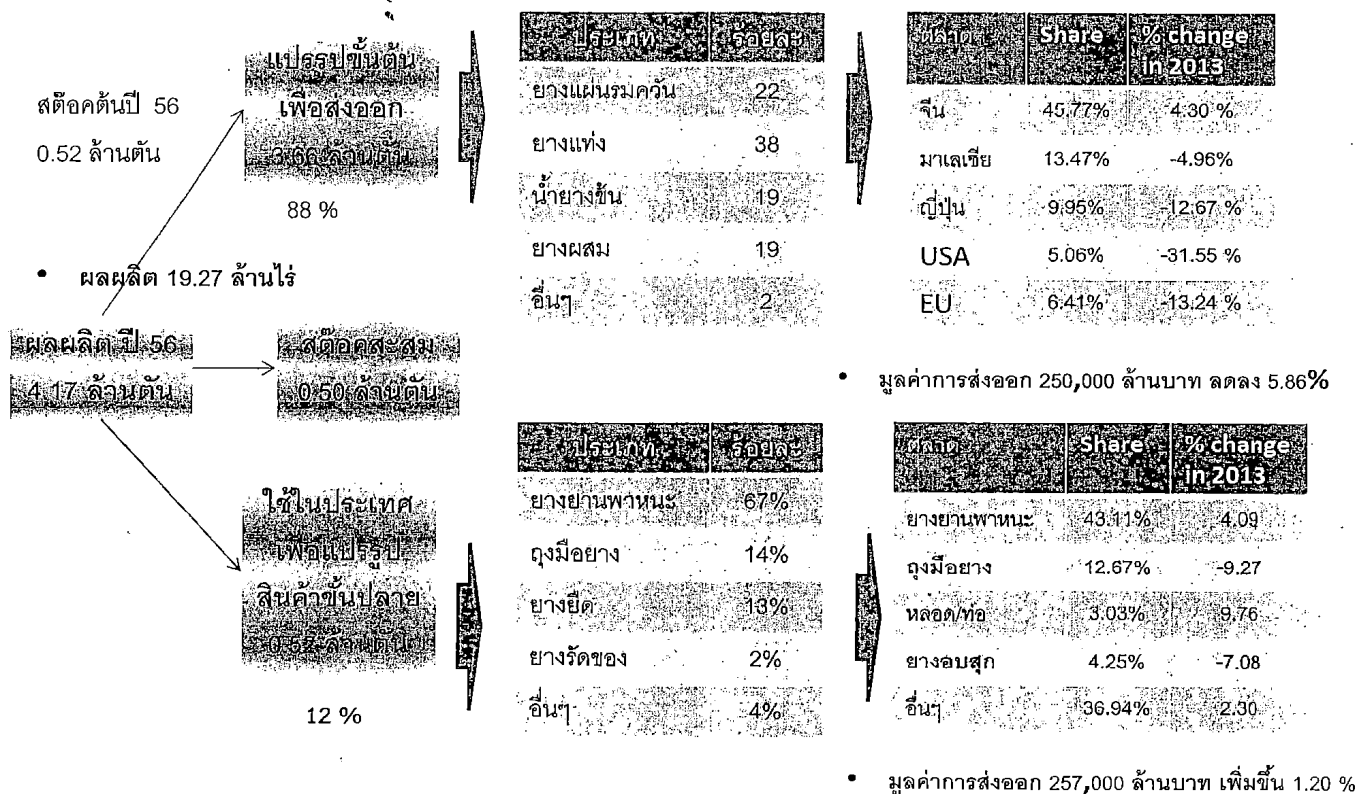
แนวทางการขอสนับสนุนสินเชื่อโครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยาง
เพื่อใช้ในการขยายกำลังการผลิต/ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรการผลิตของธนาคารพาณิชย์0

แผนงบประมาณโครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยางเพื่อใช้ในการขยายกำลังการผลิต/ปรับเปลี่ยนเครื่องจักรการผลิต
ภายใต้โครงการแก้ไขปัญหาทางพาราทั้งระบบ ปี 2557

[illegible]

โครงสร้างอุตสาหกรรมยางพาราของไทย

การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT Analysis)

1. กลุ่มผลิตภัณฑ์จากยางแท่ง ซึ่งครอบคลุม กลุ่มผลิตภัณฑ์ยางล้อ กลุ่มผลิตภัณฑ์ยางใช้ในงานด้านวิศวกรรม กลุ่มผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆ

1. ด้านการผลิต	
จุดแข็ง	จุดอ่อน
● ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตผลิตภัณฑ์ยางแห่งหนึ่งในภูมิภาคเอเชีย ● โรงงานทำผลิตภัณฑ์ยางมีศักยภาพที่จะขยายตัว ทำให้ประเทศไทยเป็นผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ยางเป็นอันดับต้นๆ ของโลก	● กระบวนการผลิตยังไม่มีประสิทธิภาพ มีเทคโนโลยีการผลิตที่ไม่ทันสมัย มีการใช้พลังงานไฟฟ้าสูง
โอกาส	อุปสรรค
● ผู้ผลิตอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบยางธรรมชาติที่มีคุณภาพ เนื่องจากประเทศไทยเป็นแหล่งวัตถุดิบยางธรรมชาติทำให้ต้นทุนในการผลิตต่ำ เป็นการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศให้มาสร้างการผลิตผลิตภัณฑ์ยางในประเทศไทย ● มีโอกาสขยายพื้นที่เพาะปลูกไปสู่พื้นที่ใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ จึงเป็นการสนับสนุนให้มีวัตถุดิบในการผลิตอย่างเพียงพอ ● อุตสาหกรรมขั้นต้นของไทยมีศักยภาพการผลิตที่อยู่ในเกณฑ์ดี ● อุตสาหกรรมสนับสนุนหลายอย่างมีโอกาในการขยายตัว เช่น อุตสาหกรรมการทำเส้นลวด การทำผ้าใบสำหรับยางล้อ เป็นต้น ทำให้เกิดการสนับสนุนด้านการตลาดมากยิ่งขึ้น	● ราคายางธรรมชาติมีความผันผวนสูงมาก ส่งผลกระทบต่อต้นทุนการผลิตของผู้ประกอบการ ทำให้หันมาใช้ยางสังเคราะห์แทนยางธรรมชาติมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางโดยรวม ● มีต้นทุนด้านพลังงานการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงสูง ● ขาดมาตรฐานกลางที่ใช้แทนการรับประกันให้กับสินค้า เช่น ที่กลุ่มประเทศยุโรปได้กำหนดมาตรฐาน E-Mark ขึ้นมา
2. ด้านการตลาด	
จุดแข็ง	จุดอ่อน
● มีการรวมตัวของผู้ส่งออกยางธรรมชาติรายใหญ่ของโลก คือ ไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย เป็นโอกาสที่จะกำหนดให้เป็นตลาดของผู้ขายได้	● ขาดการสร้าง Brand และไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสร้าง Brand ให้เกิดคุณค่าระยะยาว ● ตลาดผลิตภัณฑ์ยางบางประเภทในประเทศมีศักยภาพน้อยเพราะแข่งกันขายของถูก ไม่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มและไม่สามารถสร้างตลาดใหม่ๆ ได้

โอกาส	อุปสรรค
● บริษัทของคนไทยมีตลาดที่ได้รับการยอมรับ ● ความต้องการใช้ยางธรรมชาติในอุตสาหกรรม อื่นๆ เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ อุตสาหกรรมวิศวกรรม และ อุตสาหกรรมอื่นๆ ยังมีโอกาสขยายตัวได้อีกมาก ● การเปิดเสรีทางการค้า FTA จะส่งผลกระทบทำให้ การส่งออกเพิ่มขึ้น	● การเจรจาทางการค้ายังขาดการวางนโยบายด้านการตลาดที่ชัดเจน ● การเปิดเสรีทางการค้า FTA นอกจากจะทำให้การส่งออกเพิ่มขึ้น แต่ในขณะเดียวกันส่งผลกระทบต่อตลาด อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ ● ตลาดผลิตภัณฑ์ยางในประเทศยังไม่มีมาตรการป้องกัน เพียงพอจากสินค้าต่างประเทศ ● การแข่งขันในตลาดทำได้ยากขึ้น เนื่องจากใช้เทคโนโลยีเก่าและขาดการพัฒนา รวมทั้งการยอมรับเทคโนโลยีใหม่ทั้งในระดับสวนยางและผู้ประกอบการในโรงงานยังไม่มากพอ
3. ด้านการวิจัยและพัฒนา	
จุดแข็ง	จุดอ่อน
● ผู้ประกอบการเริ่มมีความร่วมมือกับผู้ประกอบการข้ามชาติพัฒนาการวิจัย เพื่อปรับปรุงเทคโนโลยีใหม่ๆ ● ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากยางแห้งให้ไปสู่มาตรฐานสากล	● ขาดหน่วยงานที่ให้บริการทดสอบเพื่อการรับรองมาตรฐานในประเทศ ต้องส่งไปทดสอบมาตรฐานในต่างประเทศ ทำให้ไม่สะดวก เสียค่าใช้จ่ายสูง มีผลให้การ พัฒนาของอุตสาหกรรมนี้เป็นไปอย่างล่าช้าไม่ทันการ ● ภาคเอกชนยังขาดเทคโนโลยี เงินทุน และงบประมาณด้านการวิจัยและพัฒนาทุกมิติ เช่น การตลาด และการผลิต ซึ่งเป็นข้อจำกัดหลักที่ขัดขวางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมระยะยาว ● ขาดการเชื่อมโยงระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน ทำให้ งานวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นไม่สอดคล้องกับ ความต้องการของตลาด ทำให้ไม่นำไปสู่การใช้งานในเชิงพาณิชย์ ● ขาดการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทั้งผลิตภัณฑ์ และเครื่องจักร เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลิตภัณฑ์ยาง ทำให้มี การนำเทคโนโลยีจากต่างประเทศเข้ามาใช้สูง ส่งผลให้เป็น การเพิ่มต้นทุนการดำเนินงานของผู้ประกอบการ

โอกาส ● มีการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาวิจัยให้สามารถเข้าไปรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์อย่างเพียงพอ ● บริษัทข้ามชาติเข้ามาลงทุนในประเทศมากขึ้น เป็นการสร้างโอกาสในภาพรวมด้านการวิจัยและพัฒนา และการถ่ายทอดเทคโนโลยี ● มีการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อปรับปรุงการทำผลิตภัณฑ์ให้ใช้พลังงานลดลง ซึ่งจะนำไปสู่การลดต้นทุนการผลิตโรงงานอุตสาหกรรม	อุปสรรค ● การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีในประเทศขาดการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง เป็นผลจากการที่ภาครัฐและภาคเอกชนขาดความไว้วางใจในการนำผลการวิจัยไปใช้ในภาคอุตสาหกรรม เพราะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเกรงว่าจะเสียผลประโยชน์ ทำให้การพัฒนาไม่นำไปสู่การใช้งานในเชิงพาณิชย์ และทำให้ต้องพึ่งพาต่างประเทศมากขึ้น ● การส่งเสริมงานวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์อย่างยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร เพราะขาดการส่งเสริมอย่างจริงจัง ทางด้านห้องปฏิบัติการทดสอบ และการให้ทุนสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเฉพาะด้าน เป็นต้น
4. ด้านทรัพยากรบุคคล	
จุดแข็ง ● ผู้ประกอบการมีทักษะและประสบการณ์ในการผลิตมานาน เมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน	จุดอ่อน ● การหมุนเวียนของแรงงานสูง ผู้ประกอบการไม่สามารถรักษาแรงงานที่ได้รับการฝึกทักษะจนมีฝีมือเอาไว้ในธุรกิจได้นานขาดแคลนบุคลากรเฉพาะด้าน และนักวิจัยที่ตรงกับความต้องการของอุตสาหกรรม
โอกาส -	อุปสรรค ● สถาบันการศึกษายังมีข้อจำกัดในการสร้างเทคโนโลยีใหม่ การพัฒนาต่อยอด การฝึกอบรม และขาดการวางแผนและพัฒนาการผลิตบุคลากร
5. ด้านการสร้างสภาพแวดล้อม	
จุดแข็ง -	จุดอ่อน -
โอกาส ● การสร้างเส้นทางรถไฟความเร็วสูงจากจีนเข้าสู่เวียงจันทน์ในประเทศ สปป.ลาว จะทำให้การขนส่งสินค้าวัตถุดิบยางเข้าประเทศจีนทำได้ง่ายขึ้น	อุปสรรค ● ขาดการลงทุนในระบบการจัดการขนส่งที่มีประสิทธิภาพ การส่งออกยางทางภาคใต้ยังมีความจำเป็นต้องอาศัยท่าเรือป็นัง

2. กลุ่มผลิตภัณฑ์จากน้ำยางชั้น เช่น ถูมมียาง เส้นด้ายยางยืด ถูยางอนามัย โฟมยาง ผลิตภัณฑ์ทาง การแพทย์ ฯลฯ

SWOT Matrix	
1. ด้านการผลิต	
จุดแข็ง -	จุดอ่อน ● เครื่องจักรในอุตสาหกรรมถูมมียางของบริษัทคนไทยเป็นเทคโนโลยีเก่า และไม่ได้รับการพัฒนา ส่งผลให้มีกำลังการผลิตที่ต่ำ ● โรงงานที่เป็นของคนไทยมีขนาดเล็ก และยังขาดเทคโนโลยีการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ● ขาดมาตรฐานผลิตภัณฑ์เป็นตัวรับรองคุณภาพ ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศไทย ในขณะที่ประเทศมาเลเซียมีแล้ว เช่น ถูมมียางมาตรฐานมาเลเซีย ● อุตสาหกรรมยางใช้พลังงานไฟฟ้าสูง ● ผลิตภัณฑ์จากน้ำยางมีรูปแบบของสินค้าไม่หลากหลาย อีกทั้งต้องใช้ฝีมือเชิงช่างมาเป็นส่วนร่วมในการคิดค้นรูปลักษณะของสินค้า
โอกาส ● ประเทศไทยผลิตน้ำยางชั้นได้มากที่สุดในโลก ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบในการพัฒนาอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์จากน้ำยางให้เป็นผู้นำของโลก ● น้ำยางพารามีสมบัติที่ดีในเรื่องความทนทานต่อแรงดึง จึงไม่มีวัสดุใดมาทดแทนน้ำยางพาราได้ ● ประเทศไทยผลิตถูมมียางเพื่อส่งออกเป็นอันดับสองของโลก	อุปสรรค ● รัฐไม่ได้ปรับเปลี่ยนพิกัดภาษีศุลกากรให้ทันสมัย ทำให้อุตสาหกรรมถูมมียางมีต้นทุนการผลิตสูง เนื่องจากผลิตภัณฑ์ที่มีความหลากหลายมากกว่าในอดีต เช่น ภาชนะนำเข้าวัตถุดิบที่สูงกว่าในประเทศคู่แข่ง เช่น มาเลเซีย (ประเทศไทยเก็บภาษีร้อยละ 5 ขณะที่มาเลเซียไม่เก็บภาษี) ● ผลิภาพการผลิตของไทยต่ำ และขาดอุตสาหกรรมสนับสนุนต่างๆ ● ขาดโครงสร้างพื้นฐานในการผลิต เช่น โรงงานต้นแบบ ห้องทดสอบมาตรฐานผลิตภัณฑ์ ซึ่งต้องใช้เงินลงทุนสูงผู้ประกอบการไม่สามารถดำเนินการเองได้ ● ใช้ต้นทุนพลังงานสูงกว่ามาเลเซีย ทั้งน้ำมัน ไฟฟ้า และแก๊ส ● ถูมมียางสังเคราะห์สามารถปรับปรุงคุณภาพได้เทียบเท่าถูมมียาง

	● การเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศจะมีผลต่อการผลิตวัตถุดิบยาง ภาวะน้ำท่วมขังและลมพายุจะทำลายสวนยาง ทำให้เกิดการขาดแคลนวัตถุดิบและส่งผลกระทบต่อต้นทุนการผลิต ● ผลิตภัณฑ์จากน้ำยางธรรมชาติ มีปัญหาเรื่องโปรตีนที่ทำให้เกิดอาการแพ้ ทำให้เป็นประเด็นในการต่อต้านการใช้ยางธรรมชาติ ซึ่งประเทศไทยในฐานะที่เป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่ที่สุด จะต้องให้ความสนใจแก้ปัญหาอย่างจริงจัง ● ราคาวัตถุดิบยางธรรมชาติมีความผันผวนขึ้นลง ทำให้ผู้ประกอบการมีต้นทุนการผลิตไม่แน่นอน ● ขาดมาตรฐานผลิตภัณฑ์เป็นตัวรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศไทย ในขณะที่ประเทศมาเลเซียมีแล้ว เช่น ถุงมือยางมาตรฐานมาเลเซีย ● อุตสาหกรรมสนับสนุนยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร เช่น การทำอุปกรณ์และชิ้นส่วนสำหรับโรงงาน การทำเครื่องจักร ● ขาดหน่วยงานรับรองมาตรฐานของผลิตภัณฑ์มาตรฐานของสำนักงานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นเพียงมาตรฐานบังคับ แต่มาตรฐานสากลจำเป็นต้องมีห้อง Lab และการแปลเอกสารมาตรฐานรับรองจากต่างประเทศเพื่อให้ได้รับการรับรองคุณภาพที่เป็นมาตรฐานสากล
2. ด้านการตลาด	
จุดแข็ง ● ผู้ประกอบการ SMEs หลายรายมีตลาดเฉพาะด้านของตน ● ตลาดการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางจากน้ำยางข้น มีศักยภาพในการแข่งขัน	จุดอ่อน ● ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสร้าง Brand ที่เข้มแข็งเพื่อสร้างตลาดของตนเองได้ ต้องพึ่งพาตลาดต่างประเทศซึ่งมีความไม่แน่นอน
โอกาส ● ความต้องการใช้ถุงมือยางในระดับโลกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านการแพทย์และในภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากคนเริ่มตระหนักถึงความ	อุปสรรค ● ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐในการสร้างตลาดถุงมือยาง เพราะว่าตลาดถุงมือมีการแข่งขันสูง เอกชนต้องการความช่วยเหลือจากภาครัฐในการ

ปลอดภัย ● ตลาดผลิตภัณฑ์จากน้ำยาง (ถุงมือ ถุงยางอนามัย สายยางยืด โฟมยาง ผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ ฯลฯ) ยังมีอีกมาก เนื่องจากเป็นตลาดของผู้ใช้โดยตรงไม่ต้องผูกพันกับอุตสาหกรรมอื่นซึ่งสร้างข้อจำกัดในการเพิ่มปริมาณการผลิต แต่ผู้ประกอบการจะต้องสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพมาตรฐานในราคาที่แข่งขันได้ ● ประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นประเทศคู่แข่งที่สำคัญ มีการผลิตน้ำยางลดลง เนื่องจากปัญหาขาดแรงงานและนโยบายของประเทศที่หันไปสนใจปลูกปาล์ม จะเป็นการสร้างโอกาสในการผลิตวัตถุดิบที่จะนำมาใช้ในการผลิต ● การเติบโตด้านสาธารณสุขส่งผลให้มีความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์ยางที่เป็นอุปกรณ์ทางการแพทย์เพิ่มสูงขึ้น เช่น ถุงมือทางการแพทย์ ถุงยางอนามัย เป็นต้น	รักษาสถาบัน หรือขยายตลาด ● ราคาถุงมือยางต่ำ เนื่องจากผู้ประกอบการไทยต้องขายผ่านคนกลาง ไม่สามารถขายตรงให้ผู้ใช้ได้ เนื่องจากกลไกธุรกิจการซื้อขายประเทศลูกค้า เช่น สหรัฐอเมริกามี GPO ทำหน้าที่ประมูลการขายถุงมือให้โรงพยาบาลต่างๆ ● ตลาดผลิตภัณฑ์ยางในประเทศยังไม่มีมาตรการป้องกันเพียงพอจากสินค้าต่างประเทศ ● การตลาดวัตถุดิบยางยังอยู่ในมือของสิงคโปร์ เพราะเส้นทางขนส่งและท่าเรือน้ำลึก
3. ด้านการวิจัยและพัฒนา	
จุดแข็ง ● ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยางมีประสบการณ์เป็นเวลายาวนาน 20-30 ปี ทำให้สามารถรับการถ่ายทอดและปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันได้เร็ว	จุดอ่อน ● ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นขนาดกลางและขนาดย่อม มีความอ่อนแอทางด้านเทคโนโลยี ● ผู้ประกอบการขนาดย่อมขาดแคลนเงินลงทุนด้านเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย ● การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีนํ้ายางและผลิตภัณฑ์ยังอ่อนแอกว่าประเทศคู่แข่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับมาเลเซีย ซึ่งมีความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีนํ้ายางและการผลิตผลิตภัณฑ์จากนํ้ายางสูงมาก ● เทคโนโลยีที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มาจากต่างประเทศ มีการพัฒนาต่อยอดน้อย
โอกาส ● แนวโน้มการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อปรับปรุงการทำผลิตภัณฑ์ให้ใช้พลังงานลดลง ซึ่งจะเป็นการลดต้นทุนการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม	อุปสรรค ● ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐในด้านงบประมาณด้านการวิจัยและพัฒนาทั้งผลิตภัณฑ์และเครื่องจักร ● ขาดแหล่งข้อมูลทางวิชาการ/ เทคโนโลยีที่จะ

๑ มีเทคโนโลยีที่จะช่วยลดต้นทุน จากการที่ค่าจ้างแรงงานแพง สามารถนำกลับมาใช้งาน เช่น การเจาะยางเพื่อลดการใช้แรงงานในส่วนยาง การใช้เครื่องขั้วยาง เป็นต้น	นำมาใช้พัฒนาตัวเอง ๑ ขาดการจัดตั้งสถาบันพัฒนาและวิจัยผลิตภัณฑ์ เพื่อทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ และถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ๑ ขาดการวิจัยและพัฒนาที่เป็นระบบและต่อเนื่อง ทำให้ไม่มีการนำผลการวิจัยไปใช้ หรือต่อยอดการวิจัยเพื่อนำมาพัฒนาในภาคอุตสาหกรรม
4. ด้านทรัพยากรบุคคล	
จุดแข็ง -	จุดอ่อน ๑ ขาดแคลนแรงงานฝีมือและผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการทำผลิตภัณฑ์ยาง
โอกาส -	อุปสรรค ๑ นโยบายภาครัฐในการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานในอุตสาหกรรมยางยังขาดความชัดเจน ไม่มีความต่อเนื่องและการดำเนินงานอย่างจริงจัง ๑ ขาดสถาบันการศึกษาที่สามารถฝึกอบรม และผลิตกำลังคนด้านเทคโนโลยี ผลิตภัณฑ์ยาง
5. ด้านการสร้างสภาพแวดล้อม	
จุดแข็ง -	จุดอ่อน -
โอกาส -	อุปสรรค -

ปัญหาเรื่องเครื่องจักรการผลิตในกลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง

กลุ่มอุตสาหกรรม	ปัญหาด้านเครื่องจักร
1. อุตสาหกรรมยางล้อ	● เครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตของผู้ประกอบการขนาดเล็ก ยังเป็นเครื่องจักรเก่าที่ล้าสมัย ซึ่งมีประสิทธิภาพต่ำทำให้มีต้นทุนการดำเนินงานสูง ● เครื่องจักรผลิตยางล้อยังคงต้องนำเข้าจากต่างประเทศ รวมทั้งตัวแม่พิมพ์ และการออกแบบแม่พิมพ์ยังคงต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ
2. กลุ่มผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรม	<u>ยางรองคอสพาน</u> ● เครื่องจักรที่ใช้ผลิตยังเป็นเครื่องจักรเก่า หรือเครื่องจักรนำเข้ามือสองจากต่างประเทศ ● ขาดเทคโนโลยีการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ เทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์ และการออกแบบแม่พิมพ์ เครื่องจักรการผลิต ซึ่งล้าแล้วแต่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ <u>ยางรองรางรถไฟ</u> ● เครื่องจักรการผลิตในส่วนของแม่พิมพ์ที่มีคุณภาพสูง ต้องพึ่งพาการนำเข้าจากต่างประเทศ
3. กลุ่มผลิตภัณฑ์ยางจากน้ำยางข้น	<u>ถุงมือยาง</u> ● เครื่องจักรและเทคโนโลยีที่ใช้ส่วนใหญ่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ เนื่องจากเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่ใช้อยู่ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา มีประสิทธิภาพต่ำและไม่เพียงพอ โดยเฉพาะแม่พิมพ์เซรามิก อะไหล่เครื่องจักร และอุปกรณ์ ● เทคโนโลยีการผลิตถุงมือยางที่ใช้ในงานศัลยกรรม (Surgical) มีลักษณะที่ซับซ้อนโรงงานจะต้องเป็นแบบปิด การลงทุนในการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีใช้เงินลงทุนสูง จึงเป็นการยากที่ผู้ประกอบการของไทยจะเข้าไปดำเนินการได้ ● ขาดแคลนวิศวกรเครื่องจักรที่จะพัฒนาเทคโนโลยีในการผลิต เนื่องจากสถานศึกษาที่ทำการผลิตบุคลากรด้านนี้มีน้อย <u>เส้นด้ายยางยืด</u> ● ขาดการพัฒนาบุคลากรด้านวิศวกรรมเครื่องกลและเทคโนโลยีการผลิตที่มีความเชี่ยวชาญกับการใช้เครื่องจักร <u>ถุงยางอนามัย</u> ● ต้องนำเข้าเครื่องจักรและเทคโนโลยีจากต่างประเทศมากกว่าพัฒนาเครื่องจักรเอง ทำให้อุตสาหกรรมสนับสนุนด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีมีการพัฒนาน้อย

กลุ่มอุตสาหกรรม	ปัญหาด้านเครื่องจักร
	๑ ขาดการพัฒนาบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ ในการควบคุมเครื่องจักร และการฝึกอบรมบุคลากรเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง ๑ ขาดอุตสาหกรรมสนับสนุนด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในไทย เนื่องจากผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ลงทุนจากต่างชาติ จึงนิยมที่จะนำเข้าเครื่องจักรและเทคโนโลยีจากบริษัทแม่หรือจากต่างประเทศมากกว่า

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

กรกฎาคม 2557

จำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยาง

ผลิตภัณฑ์	จำนวน
ยางล้อรถยนต์	30
ยางล้อรถบรรทุก	15
ยางใน	35
ยางรอง	6
ถุงมือยาง	48
ยางยืด	12
ยางล้อจักรยานยนต์	22
ยางล้อจักรยาน	12
ยางรัดของ	27
ถุงยางอนามัย	7
สายพาน	23
ยางหล่อดอก	61
อุปกรณ์ชิ้นส่วนที่ใช้ในเครื่องจักรอุตสาหกรรม เช่น ลูกกลิ้ง ประเก็น วงแหวน ข้อต่อ ฯลฯ	51
ชิ้นส่วนยานยนต์	78
ท่อยาง	18
ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรม	9
ห้วนมยาง	8
ผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆ	245
รวม	707

ที่มา : Industrial Intelligence Unit สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม